

Krakonoš 2008

Pěkně vítám ve Vysokém,
hosté naši milí,
také všechny lidi kolem,
co rádi vždy tu byli.
Podzim nachystal nám
přehlídkový čas
s divadelním potěšením
pro každého z nás.
Rád tu vítám staré
známé bardy zkušené,
rozumnou střední generaci,
mládež nadšené.
Všechny Vás, co,
nelitujíc kouska svého času,

vnášíte nám do dušiček
střípky slunce jasu.
Blíží se nám čtyřicátka,
bože - to to letí.
A já vítám na balkóně
děti jejich dětí.
Teď však nelamte si hlavu
a pojďme se bavit!
Na příští rok kulatiny
budem všichni slavit.
Jezděte k nám dále rádi,
potěšíte všechny z nás.
Bude ctí mi přivítat Vás
příští říjen tady zas.

a hrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrr na kořalku !!!

sobota 17. října 2009		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
10:00	přípravný výbor	klubovna
13:30	loučení Horšovský Týn	malý sál
15:00	Balada z hadrů	velký sál
15:30		
16:00	Česká republika	
18:00	loučení Česká republika	vila
19:00	slavnostní setkání	malý sál
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	znělka	
	zahájení	
	slovo poroty	
	předání cen	
	slovo vyhlášovatele	
	slovo na závěr	
	hymna	
	Sejkorák	všude

Větrník, zpravodaj XL. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, grafika Petr Kolínský. Tisk H&H Servis. Náklad 200 ks. Cena 7 Kč.

Právě čtete

číslo 8.

Práve čítate číslo 8.

VĚTRNÍK

Ročník XL.

Pátek 16. října 2009

Dnes		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	klubovna
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	příjezd Česká republika	
13:00	KDP mladým	Nístějka
13:30	loučení Terezín	malý sál
14:30	vítání Česká republika	městský úřad
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Česká republika	před divadlem
16:00	Manželství na druhou aneb	velký sál
16:30	Barillonova svatba	
17:00	Horšovský Týn	
19:30	Manželství na druhou aneb	velký sál
20:00	Barillonova svatba	
20:30	Horšovský Týn	
21:30	zasedání poroty	klubovna
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

Michael Cooney, Rupert Dubský
Nájemníci pana Swana
aneb Habaďůra
TMA – divadlo Terezín

Bulvární komedie s rysy klasické „dveřní“ frašky je v inscenaci hry Michaela Cooneyho Nájemníci pana Swana žánrem přiznaným i ohlášeným samotnou scénou. Inscenační tým ohlašuje poučenost, a ta se projeví i v průběhu představení. Žánr totiž vyžaduje naprosto přesnou výstavbu situací, přesně definovanou úlohu jednotlivých aktérů a hlavně dodržování vytčené úlohy, přesné časování ve vývoji situace, ve zhodnocení, procesu rozhodování a následného řešení, které ovšem vede jen a jen k dalšímu problému. Divák má být vtažen do vnitřního procesu jedna-

jších postav, s napětím má očekávat, jak se ta či ona postava se

svým trápením vyrovná a v okamžiku, kdy si oddechne, že trable jsou za námi, je zčista jasná zaskočen novým a novým problémem, vycházejícím z řešení, které žádným řešením není. To je princip frašky, které je publikum v případě zmíněné inscenace svědkem, a režisérka Eva Andělová tohle všechno, jak je vidět, dobře ví.

Přesto všechno jsou zde jisté rezervy a začínají už v samotném řešení scény.

Dveře jsou samozřejmě nutné a musí jich být takový počet, aby divák mohl být orientován, kde

Partneři XL. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

Tomáš Prosecký
Ořechov u Brna

scéna je sledována ze dvou stran, dokonce jednou umožnil rozdělit hrací plochu stěnou z pomalu se sypajícího písku na dvě části, mezi kterými mohli herci k úžasu všech efektně procházet.

Nemůžeme zapomenout na **otočné hlediště**, jež je pravým unikátem. Zrovna tak, jak je diváky obli-

beno, tak je herci zatracováno. Nejeden představitelka knížecí panny vyprávěla se slzami v očích, kterak v kostýmu doby viktoriánské musela po odehrání svého „frku“ odkráčet směrem od točny do tmy a

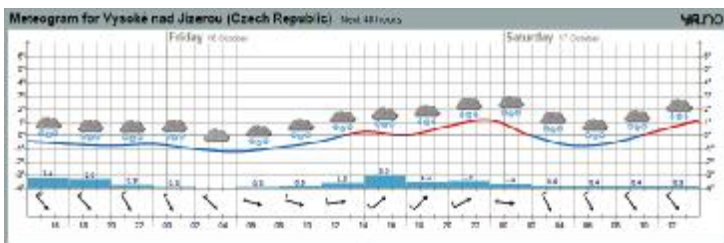
tam, mezi stromy, houštím a zvěří během malé chvíle opsat půlkruh a dostat se tak na dějiště dalšího jednání. Když pak uvážíme, že mohla být zvěří napadena nebo při neznalosti svého azimutu zabloudit, nemyslíme si, že jde o bezpečné řešení.

Prostorů, ve kterých se dá hrát divadlo, je mnoho. Bez nadsázky můžeme konstatovat, že jich je zhruba tolik, kolik je inovativních režisérů. Například hra pana Štingla byla hrána před kostelem a stovky diváků se tak musely tlačit mezi ovcemi na louce. Nebo Hronovští seminaristé posloužili za diváky našlapali kilometry po městě navštěvující jednotlivá dějiště hrané inscenace.

Závěrem bychom chtěli říci, že kukátko shledáváme jako ideální, a náš čtenář se tedy nemusí obávat ničeho, natož pak něčeho.

STDK

Předpověď počasí na pátek

strana 18

"Tak jo, dobrá," pravil Krakonoš, "trošek tohodle tepla teda pošlu, ale né zas až tak moc, a spíš do toho zaperším," a už byl fuč.

se právě která postava nachází. Dokonce samotný pomyslný prostor za dveřmi, byť charakterizován jen slovním popisem, hraje. Tento požadavek splněn byl. Nicméně velké černé plochy, do kterých je řada dveří zasazena, působí jinak, než by působil buď příjemný bytový interiér nebo scéna vedená k větší barevnosti, jak si žánr žádá. Je samozřejmě možné i jiné, protipólné řešení, dveře jako znak v prázdném prostoru, ale zde jakoby inscenátoři

zůstali někde na půli cesty a nerealizují bezezbytku ani jednu z nabízejících se možností.

V komediích tohoto typu jsou téměř vždy dvě hlavní postavy, z nichž jedna je hybatelem děje a druhá jejím pomocníkem, který ovšem svým svérázným druhem pomoci vše spíše zamotává. Také tyto úlohy nejsou zcela přesně dodržovány. Martin Soudský jako Erik Swan sice je oním hlavním hybatelem, od kterého se očekává

zhodnocení situace i její řešení, ale jsou místa, kdy tuto úlohu na sebe bere i pan Míra Letáčka jako jeho „parták“ Norman Basset.

Také způsob herectví má být u všech postav stejný, v představení však vidíme i poněkud jiný přístup k tvorbě postavy, a to v rovině mírného psychologizování Jardy Legnera v roli George Swana.

Swingová hudba vhodně dokresluje žánr, ale její použití v rovině podkresu některých situací není vždy nejšťastnější (např. při příchodu majitele pohřebního ústavu).

Pro dosažení maximálního úspěchu v dopadu komediálních situací do hlediště je nutné, aby aktéři svým konáním na jevišti dopředu nesignalizovali vývoj situací

strana 3

- také to se ne zcela vždy daří.

Pro přehlednost a logiku děje je také nutné přesné vystavění každé situace, její určení, vývoj i završení v dějové pointě, a ta má být zároveň zahájením průběhu situace další a další. Je také důležité, aby vše neběželo v jednom, jak často jsme svědky, překotném tempu, neboť pak dochází k jisté monotónnosti.

U bulvárních komedií býváme často svědky potíže s dodržením laťky vkusu, a také v tomto případě, byť celek byl pojat vkusně a decentně, se objevily okamžiku zbytečného „šlapání na plyn“ v podobě práce s kostýmem a spodním prádlem v některých pozicích Norma Bassetta.

Bulvární komedie jsou však dobrou hereckou průpravou. Právě na nich se herci učí onen proces zhodnocení, rozhodování a realizace. Také soubor TMA – di-

vadlo Terezín ukázal již dostatečně vysoké herecké schopnosti vzhledem k úrovni požadované na národní přehlídce.

Divák odcházel pobaven tak, jak mu jednotlivě umožnilo jeho vnitřní založení, v převážné většině však pobaven byl a tím byl naplněn hlavní požadavek, který si tento žánr a potažmo soubor klade.

Ladislav Vrchovský

Eva Andělová Nájemníci pana Swana aneb Habad'ura TMA – divadlo Terezín

Jak jste přišli k takovému kusu?

TMA Terezín je soubor, který se

chce věnovat jenom komediím. Tenhle žánr je prostě u nich oblíben a diváci terezínští očekávají, že se půjdou zasmát, když soubor

pole na ochozech obklopujících hrací prostor se zvědavostí sledovali Spartaka nebo Bena Hura v nerovném zápase proti lvům, slonům a jiné haučti. Dnes samovládce s pomyslným palcem na rozhraní života a smrti zastupuje odborná porota. Neúspěch a nekvalitní zábava diváků již nejsou trestány

smrtí a úspěch darováním svobody i nového života. Nejlepší protagonisté jsou odměněni diplomy, bižuterií a jinými lapači prachu. Má to ale jeden háček. Menší herci (vím, o čem mluvím) nemusí být ve středu jeviště vidět.

Dalším zajímavým prostorem je **odeon** nebo **amfiteátr**. Tvoří jej půlkruhové hlediště a poměrně malé jeviště. Hlavním rysem je však absence zastřešení hlediště a u amfiteátru i jeviště. Díky tomu, že v současné zpohodlnělé společnosti, kdy se zdá, že kyselý déšť rozpustí unaveného kapitalistu, nikdo nemá chuť prosedět třeba jen dvě hodiny pod širým nebem, se takováto přírodní divadla vytrácejí. Současný divák křiví raději páteř u počítače vášnivými diskuzemi na sociálních internetových stránkách (facebook©), než romantickým

posezením v objetí své(ho) milé(ho) a pamětníci sledují, která krásná hlediště zarůstají břečťanem a kapradím.

Neméně působivým prostorem jsou například **ulice** (molo), **otevřené prostory** (améba) nebo i **alžbětínské divadlo**. Jistě všichni pamatujete klasické Shakespearovo divadlo - kulaté nádvoří obklopené několika patry balkonů. Zvláštností doby, kdy vznikla tato divadla ani není architektura, ale spíš provedení her. Autoři brutálních vražd museli krev skrývat za lajntuchem (cit. P. Kolínského), a tak například nepozorný divák Hamleta mohl úplně přehlédnout, že polovina postav během vyprávění zemře.

Améba – prostor, kdy divák prochází příběhem a dívá se na dílo z úhlu, který mu vyhovuje, je také zajímavý. Například hra divadelního spolku Prkno s názvem Dva byla hrána přímo v hospodě. Příběhy návštěvníků jednoho lokálu tak byly vyprávěny přímo mezi návštěvníky in natura. Přestože - anebo protože - jde o nejbližší kontakt herce s divákem, hrozí zde krutá pravda, že divák může předvést lepší herecký výkon než herec. A v takovém případě, pakliže hrajeme například Maryšu, by mohlo být pití kávy pro kohokoli osudové.

Molo podle vyprávění profesionálního scénografa umožňuje také spoustu možností. Fakt, že jedna

vení Potopy světa v sokolovně Dušan Zakopal. Podle jeho slov představení ještě není plně hotové,

aby mohlo být někde oficiálně předvedeno.

„Ale myslím si, že nepostrádá velkou hravost. Mají našlápnuto na to, aby to byla skutečně výborná komedie. Už teď někteří jedinci ty figury uchopili velice dobře, všichni jsme se ohromně bavili a jsme, teď budu mluvit za klub režisérů, souboru velice vděční, že se toho zhostil v daných podmínkách na velice dobré úrovni,“ poděkoval závěrem souboru Městečka Trnávky Dušan Zakopal.

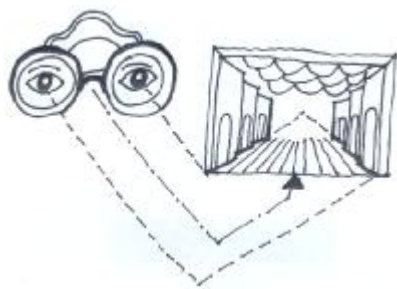
jn

Technologické okénko

Tato část je určena všem hercům, režisérům, technikům, kteří ještě nebo už nerozumí některým divadelním termínům hojně v divadle používaným.

Dnešní téma: Druhy jevišť

I dnes se pokusíme vyvarovat nicneříkajícím termínům. A začneme tím nejběžnějším, co nebude mít potřebu sáhodlouhého vysvětlování, a tím je **kukátkový tvar**. Tento název byl odvozen od principu, kterým se vlastně většinou dí-

váme. Tedy, že jsme na jednom místě, ze kterého nemůžeme přejít a jsme tedy odkázáni na sledování činnosti z jednoho místa. Jako bychom se dívali kukátkem ve tverích na paní uklízečku, která nám zrovna vytírá podlahu kolem botníku a prohlíží si psem potřhané galose. V tomto případě je prostor bezpečný. Existuje jen málo incidentů, kdy protagonista, absolutně soustředěn na výkon své role, opustil jeviště, aby následně přistál v hledišti. Tím se bohužel neměnil v diváka, ale jen – v lepším případě – v krvácejícího herce.

Oproti tomu **aréna** vznikla jiným způsobem. Jak praví klasik, již staří Římané provozovali arénu. Většinou k veřejné zábavné reality show, kdy prostí obyvatelé metro-

hraje. Habaďůra je moje druhá režie se souborem TMA. Než jsme ji zvolili, tak jsme pátrala, protože člověk musí pochopitelně respektovat obsazení souboru, kolik má žen, kolik mužů, v jakém jsou věkovém rozložení. Tak jsem četla, četla, četla, až jsem se dočetla tady k té hře.

Jak se vám to zkoušelo?

Ale dobře.

Našli jste souznění se hrou?

Ale našli.

Hrajete Habaďůru často, nebo jste ji nastudovali vyloženě pro soutěž s tím, že byste mohli z Josefova Dolu postoupit dál k nám do Vysokého?

No, já si nic nepamatuju a tak si ani nepamatuju, kolik mělo představení repríz. Ale určitě by se k přesnému počtu dopátral soubor. Jediné, nač si vzpomínám, je,

že počet repríz překročil desítku. A jak dalece se už pohybuje kolem dvacítky, si nejsem jistá.

A máte zimní obutí?

Já teda ne. Ale členové souboru už ano. Ti vyjeli v devět ráno z Terezína a přijeli až někdy ve dvě, protože uvízli u Jabloněčku. Ale jsme tu

všichni, a tak můžeme hrát.

PeHe

Ohlas z půdičky

Nájemníci pana Swana

Pojmenovali jsme si crazy komedii. Inscenace i když nasadila hodně rychlé tempo, působila místy zdloouvavě. Zdá se, že řešením by byla redukce textu. Oceňujeme suverénní výkon hlavního představitele, jemuž dobře sekundovali představitelé mužských rolí a slečna Cowperová.

Život je dar nad mé síly

František Laurin, jenž měl na rozborovém semináři úlohu prvního mluvčího, nejprve vyslovil úctu souboru, který hrál v podmínkách zvláštních, protože od začátku před ním byly na vysockém jevišti třeskuté komedie. „A já měl trochu strach, zda publikum takto naladě-

né bude schopno vnímat jiný žánr. Ale chvíli po začátku se publikum zklidnilo a bylo velmi soustředěné,“ vyslovil své obavy předseda poroty a vzápětí vyznal svou dvojnásobnou oblibu: „Byl jsem rád, že právě toto představení padlo na mě. Jednak mám rád Hrubína, jednak mám rád Klapý.“

Kromě scénáře Národního divadla, který si soubor vybral, existuje i řada dalších scénářů. A všechny se dívají na Romanci pro křídlovku z různých hledisek. „Vaše před-

stavení je velmi kultivované, citlivé, příjemné. Zajímavá je v něm situace, kdy přichází domů otec, doví se o smrti dědečka - a já se najednou s rozkoší dívám, že on tam beze slov odehraje svůj vztah k tomu, co se stalo. Ale přestože to představení bylo velmi citlivé a od srdce, přece jen by ještě stálo za to uvažovat o skloubení básnického celku,“

uzavřel své slovo František Laurin a předal štafetu Lence Láznovské. Ta konstatovala, že má taktéž Romanci pro křídlovku moc ráda, protože je to nádherná mnohovrstevnatá záležitost, v níž je vše, co život obsahuje. „Život je dar nad

mé síly a nejtěžší na něm je život sám. To označení tam není pro nic za nic, tam je ta cesta k domovu, spojení s rodiči, vztah k dědečkovi,“ charakterizovala Romanci Láznovská a vyslovila zároveň svůj pocit: „Mně se zdálo, jako byste, nebo alespoň včera, nehledali odpověď na základní otázku. A to - proč je život tak těžký. Odpověď děla jsem si sama - protože obsahuje řadu nesplněných tužeb a přání, je plný hodnot, jejichž cenu pochopíme, až když už je pozdě,“ řek-

O Petru Kolínském je známo, že má rád inspirativní, nápadité a barevné kostýmy i scénografii. Když ho scéna nadchne, zahoří ve svém projevu, mocně gestikuluje a zabývá se tím sebedrobnějším detailem na kostýmu. Jeden takový hořící detail na jeho vizáži objevíte, když se k vám Petr otočí zády. Náš snímek dokumentuje, jak probíhal zrod ptáka Ohniváka.

Slávka

Všichni se u potopy bavili

„Seminární dílna Klubu režisérů SČDO zde na vysocké přehlídce se každoročně věnuje nějakému tématu. V letošním roce jsou to principy a prostředky komedie dell'arte. Zvláště nás zajímá konstrukce a technika lazzi, již byl tento žánr pověstný,“ představil letošní práci semináře Dušan Zakopal, lektor klubu. Konstatoval, že loni se seminaristé zabývali dramaturgicko-režijní koncepcí a jako modelovou

hru vybrali Potopu světa od V. K. Klicpery.

Analýza ze semináře byla inspirací pro členy ze souboru Městečka Trnávky, kteří s dalšími kolegy

Potopu secvičili. A tak vznikla inscenace jako výsledek seminární dílny, která byla prezentována včera v sokolovně, kde se Klub režisérů SČDO schází každý rok.

„Musím říct, že soubor Městečka Trnávky nepřenesl na jeviště otrocký přepis, je to jejich tvůrčí přístup a naše analýza jim jenom pomohla rozkrýt věci, které ani netušili, jak sami říkali. A čím víc v tom bádali nebo čím víc se tím zabývali, tím víc zjišťovali, kolik tam toho všeho je,“ komentoval odpolední předsta-

Karolínka, dívky Zemanovy jsme vítali prvně účastníky přehlídky.

Dnes je čas se přiznat, že tyhle roky s dětmi mně dávaly sílu a ra-

dost do života. Je pravda, že když se objevily mažoretky, tak jsme měli kratší pauzu, ale před třemi

lety, když nám, Vrabčákům, bylo dvacet let, požádala jsem přípravný výbor o to, abychom se mohli opět ukázat. Tak se stalo!

Scházíme se jednou týdně, hraje-me, cvičíme, abychom vypa-dali dobře, zpíváme a učíme se mluvit a je nám dobře. Účinkujeme pro Domovy důchodců v Rokytnici nad Jizerou, Velkých Hamrech, v Penzionu pro seniory v Semilech i jinde. Ve Vyso-kém nad Jizerou každý rok o adventu pak vstupujeme tak-

těž pro důchodce.

Moc ty děti mám ráda a potřebuji je ke svému šťastnému živo-bytí. Ti první už jsou tátové a mamky. Nejmenší tanečníci Esterce, vnučce Mařenky Tru-nečkové, jsou dva roky a uznejte, že je naprosto nena-podobitelná. Vnučku Aničku tam má i Svatka Hejralová a já už bych tam mohla mít i

pravnučku, ale bydlí daleko.

Děkuju všem maminkám za po-moc při účasti na vystupování před diva-dlem a ba-bičce Ne-svadbové za to, že vodí vnoučátka Zuzanku,

Matěje a Rozárku.

vedoucí souboru
Slávka Hubačiková.

PS: do dnešního dne prošlo sou-borem přesně 111 dětí.

la porotkyně.

„Velmi dobře pracujete s tématem smrti, jak je režirováno i jak to Mirek Holfeuver dělá – po-stava je celistvá, přitom i plastická. Chybí mi tam ale, a to mě docela překvapilo, ten protipól. A to je ten život, který je spojený s hlukem, barvou, živočišností,“ vykládala své myšlenky Lenka Lážňovská a zamyslela se nad postavou Viktora, který podle ní protiklady mladého Františka nenese. „Není to až ta-

kový chlap, jenž má v sobě to nebezpečí, že se ho Teri-na až bojí. Pokud kon-trast chybí, nemůže být téma tak dobře vyjeve-no. Přitom na Hrubínovi je nádherné, jak jednoznačně protipóly živo-ta neřeší. On

říká – člověče, vyber si různé polo-hy, je to pořád život. Uvědomme si, že Romance je bilance, starší František bilancuje svůj život, při-čemž ví, jak to dopadne, jak se ty věci vyvíjely, protože už se odehrá-ly. Já ale vidím jen jednu polohu. Tou je nostalgie a to je pro mě má-lo. Málo na to, aby to mělo celou

barevnost života, jenž je nad naše síly,“ vrátila se ke svým úvodním slovům porotkyně.

„Všechno bylo řečeno a já s tím vřele souhlasím,“ prohlásil František Hromada, jenž se ale svěřil s tím, že jedna věc ho nepříjemně dráždila. „Ta dvojpolnost, ten svár krve, života a smrti jaksi scházel. V jediné figuře se naplnil svár po cestě domů, a to je u dědečka. Je paradoxní, že umírající figura byla v té inscenaci nejživější,“ řekl reži-

sér a připomněl, že je tu jedno ne-bezpečí: „Když se řekne poezie, začne se hrát na housle a na klavír, recitátor dostane snivé oči a upadá do pohřebního stylu. Ve mně se pak všechno vzbouří a řve – tak to ne-ní! Poezie je přece život, ne jen smrt! Ve vašem představení ten svár vypadá tak, že František listu-

je v rodinném albu a sentimentálně vzpomíná. A to je dle mého strašlivě málo,“ snažil se sdělit své dojmy režisér.

Pak se vydal v myšlenkách pátrat po tom, co ty dva mladé, Františka a Terinu, k sobě tak moc přitahuje, co to je, že to ani po letech nemizí. „A já to nepoznal. Tady to bylo - setkají se a prakticky se nic neděje. Jen se mluví – o lásce, o vášni, ale jen mluví. A to je to nebezpečí, kte-

ré v sobě poetické divadlo strašlivě skrývá,“ rozhorlil se Hromada. „Vybrali jste si vzrušující věc a konečně v té srandě přišlo něco jiného. Ale zároveň jste se vydali na tenký led, který vás vyzkouší. Ale tak se má divadlo dělat.“

Podle Ladislava Vrchovského se inscenátoři vždycky, když se pokusí tento kus převést na jeviště, dostanou do stejné nerovného soubo-

je. „Když to čteme, máme díky vlastní obrazotvornosti schopnost prožívat svůj příběh. Běží před námi něco, co dostat na jeviště je velmi obtížné. Poezie je koncentrace, básník vypouští tolik slov, že už zůstanou jen ta nutná. A jak to dostat na jeviště? Jedině stejným přístupem.“

Pak se divadelní publicista zamýšlel nad tím, čím vlastně Romance pro křídlovku tak oslovuje

všechny věkové kategorie. Vždyť jejím hlavním motivem je bilancování stárnoucího muže. Ale proč to oslovuje mladé lidi? „Kdo z vás nebyl rušen? Kdo nezažil okamžik, kdy jste najednou o u š l i s postavami a věřili jejich jed-

nání, a kdo z vás nebyl rušen vstupem staršího Františka, který až jako moderátor přerušil to souznění svým komentářem? Ale on prožívá trýzeň, ze které vychází vzpomínky a z nich vychází i mladý František a Terina. On musí tu trýzeň prožívat v každém slově, které říká,“ rozebíral své pocity z večera Vrchovský.

Petr Kolínský znovu připomněl

Vítání na městském úřadu

Milí čtenáři,

Vrabčáci, kterých je dnes v souboru osmadvacet, už letos, bohužel, asi neuvidíte. Nechci, aby se rozstónali a maminky by měly starost s hlídáním.

Dvacet tři je tomu let, co jsme se poprvé chtěli předvést publiku. Byly oslavy 200 let (srpen 1986) založení spolku Krakonoš a já skončila na oddělení ARO v Jilemnici a srdíčko poraněné infarktem plakalo. Ale hned v říjnu toho roku jsme byli všichni fit a Katka Bártová, Honzík Hejral, dvojčata Šulcova, moje vnoučata Lucka, Štěpán,

v monolog?

Včera jsme na půdičce řešili problém – jen tři jsme předlohu znali. Inscenace byla silná v těch momentech, kdy se sama pozvedla nad divadelní úpravu. Nejvíce všechny zaujal dědeček nejen dramatickým výkonem, ale i básnickým. Ale i fakt, že zároveň ohromně herecky vyrostl mladý František, který najednou byl hereckým partnerem s pohledem na život. O to slabší byl motiv lásky. Tonku bych nikdy nenazval dívkou, ale spíše zralou smyslnou ženou. A proti tomu je postavena ta nedotknutelnost vztahu Františka a Teriny. Začaly nám překážet dopsané postavy, byly prostě navíc. Problém jsme měli s Viktorem – přišlo nám, že ty metafory nefungovaly. Starý František jediný měl naději, že nám sdělí něco z Hrubína. Ale ten skvělý recitátor, jímž Láďa Valeš je, nám z toho Hrubína nadřel tak strašně málo. Všichni ocenili jako velkou básnickou metaforu to okno, kterým mladý kluk utíká k představám. Čekali jsme, že to okno bude nějak víc využito. Ale starý František už v něm neměl co dělat, on se přece už nemohl do toho minulého světa vrátit,“ uzavřel své slovo lektor semináře KDP a režisér Rudolf Felzmann.

jn

Rozmilá

Milý pane – milá dámo!
Jest vám jistě dobře známo,
že v divadle – v Krakonoši –
scházeli se dívky, hoši –
by v zábavě družné pilně
nechali se velmi silně
těmi, co na prknech stojí
v plné divadelní zbroji
rozplakávat – rozesmávat!

Potom chodí k ránu mávat
směrem, co Krakonoš bydlí!

Každý už má svoji židli
v Krakonoši – v hasičovně –
odkud šikmo nebo rovně
za ranného jitra kráčí!

Musím uznat – týden stačí!
Být to dva – už bychom asi
rvali sobě zbylé vlasy.

Neb úspory za rok minulý
jaksi rychle pominuly!

Ale co, vždyť dobře víme,
že si zase našetříme!

Divadla jsou letos prima –
venku zimovatá zima.

Pokud ještě dobře vnímám –
dnes je pátek – už mám zlost,
neb jest zítra konec – DOST!

Jiří Hlávka

fakt, že když usedne do hlediště, rozdvojí se: „Přestanu být porotcem a stane se ze mě naivní divák. A na konci si řeknu - nebreč, vždyť to bylo jen jako. A musí se ze mě opět stát porotce,“ zavtipkoval výtvarník a přešel na porotcovskou notu. „Ta hra je nesmírně těžká na jevišti pro velké množství prostředí. Zvolili jste šťastně simultánní prostředí, které vám toto střídání dovoluje. Okouzilo mě, jak se na té simultánní scéně dostávají do sebe obrazy, jež se vzájemně překrývají. To musím pochválit – režijně scénografický záměr byl dobře vymyšlený. Vybrané předměty na scéně svou autenticitou byly poskládány do skvělých kompozic a dohromady tvořily další společnou kompozici, takže složily jakýsi básnický obraz předmětů, a tak se tu mohlo tvořit prolínání do nových celků. Kostýmy jsou hodně věrohodné dobově a ve své charakteristice a důslednosti až do detailu jsou podobnější spíše filmovému než divadelnímu světu. Scénografie byla na velmi dobré úrovni, velmi šťastně vyřešena a používána. V malých detailech – je dobré se vrátit k vlastní divadelním principům a konvencím, protože stůl v popředí nám trochu brání vidět nejdůležitější scény v posteli, jako je například umírání dědečka. Myslím, že někteří diváci o to byli ochuzeni. Když se rozsvítí petrolejky, tak v úplně

tmě září tak ostře, že za ostrým světlem už nevidíme, kdo tam sedí. Řešení by bylo už mírné přisvícení. Ta totální tma je pro divadlo nevýhodná, významově funguje a stačí jí jen vteřina. Ale v přechodech nebo proměnách scén bychom trochu světla uvítali, protože někteří protagonisté už mají být na scéně, ale nejsou vidět. A někdy jste mě zase tak oslnili světlem, že jsem se musel schovávat za jiné diváky,“ vyjmenoval Petr Kolínský drobnosti, které mu výtvarnou stránku představení kazily.

Rudolf Felzmann konstatoval, že po představení Rádobydivadla Klapý se poprvé stalo, že téměř polovina frekventantů neměla chuť večer přijít na půdičku. „Nebylo to odporem vůči mně, ale potřebovali být sami, chtěli si představení nechat doznít a ne ho probírat. Přesto přišli,“ vysvětloval pocity půdičkářů Mr. Půda i fakt, že poprvé promluví sám za sebe. „Jeden ze základních problémů je obtížnost převést na jeviště poetickou předlouhou, básnickou záležitost. Všechny pokusy o převod Romance na jeviště jsou vždy jen polovičatou výpovědí o tom, co Hrubín napsal. Kolik je nám tou polovičatou výpovědí sděleno a kolik zůstane utajeno? Jak se vyrovnat s tím, že je to intimní výpověď jednoho člověka, zvláště, když se v druhé půli láme

(Pokračování na stránce 12)

Pro bezchybný chod přehlídky je třeba kromě spousty ochotných rukou nezbytná podpora finanční. V průběhu , při přípravě a při vypořádání proteče rozpočtem přehlídky přes půl milionu korun českých. Tok peněz v tisících korunách je ve zkratce uveden na následujícím přehledu.

**Příspěvky státních
a samosprávných
organizací 251**

**Pobyt souborů
145**

**Propagace
110**

**Doprava
souborů
33**

**Různé
10**

**Materiál
10**

**Ceny a upo-
mínkové
předměty
20**

**Hudba
50**

**Dokumentace
33**

**Poplatky
16**

**Věcné
náklady
120**

**Odměny
65**

**Cestovné
38**

**Partneři
135**

**Různé
19**

**Vstupné
225**

**Reklamy
20**

Příjmy celkem 650 tis. Kč Výdaje celkem 650 tis. Kč